

Acciseafgiften, er den samme, som er tilstede i dette Dieblif. En af vore aller vigtigste Statsindtægter er nemlig Soldsafgiften paa Sukker, og naar man hidtil har kunnet opkræve denne Afgift med hele det Belsøb, der var tilstillet ved at paalægge den, saa er dette begrundet i, at alt det Sukker, som hidtil er blevet forbrugt her i Landet, er blevet indført hertil fra Udlandet; men nu er det vist, at der bliver truffet Forberedelser til at frembringe Sukker her i Landet, og kommer denne Frembringelse istand, vilde det derigjennem frembragte Sukker slippe for Beskatning, naar man ikke paalægge det en Accise. Staten vilde som Følge deraf gaa Glip af den Indtægt, som den nu har gemeem Sufferolden, og som er meget betydelig, nemlig omtrent 2 Mill. Rd. aarlig; men den vilde ikke kunne undvære denne Indtægt uden i alt Fald at maatte gribe til andre Forholdsregler, som i en ganske anden Grad end den Accise, hvorom her er Tale, vilde være trykkelige for Befolkningen. En Accise kan imidlertid være af forskjellig Karakter; man kan lægge den paa Tilveiebringelsen af Raaproduktet, og man kan lægge den paa den Produktion, hvorved Raaproduktet foræbles. Ved Lovforslaget er der nu ikke tænkt paa at lægge nogen Accise paa Raaproduktet; det vil fremdeles ligesom nu staa enhver Jordbruger i Landet fuldkomment frit for at avle saamange Sukkerroer, som han vil, uden i mindste Maade at være underkastet noget Tilfyn. Derimod er der tænkt paa at lægge Accise paa det foræblede Produkt, en Fremgangsmaade, der er meget mindre besværende saavel for Opsynet som for Borgerne i Landet, idet Tilfynet og Genen for Borgerne indskrænkes til de enkelte Steder, hvor Produktets Forædling foregaar. Dette sker jo i de saakaldte Sukkerfabriker, og da disse maa have en temmelig betydelig Størrelse for at kunne betale sig, saa vilde, selv om man tænkte sig, at alt det Sukker, som konsumeres her i Landet, blev frembragt af indenlandske Roer, det hele Opsyn dog indskrænke sig til et ganske lille Antal Fabriker, der vilde findes rundt omkring i Landet paa enkelte Steder, og Opsynet vilde altsaa ikke være forbundet med nogen Byrde for Borgerne i Almindelighed. Udvalget har nu troet at maatte tiltræde den Tanke, baade at indføre en Accise paa den indenlandske Sukkerproduktion og ikke at lægge den paa Roedyrkingen, men derimod paa selve Sukkeret. Der bliver dernæst navnlig Spørgsmaal om, med hvilket Belsøb det vilde være rigtigst at paalægge denne Accise, og der er da i Betænkningen gjort Rede for de Hovedgrunde, der have bestemt Udvalget til at tiltræde Lovforslagets Tanke, at Accisen strax bør svares med det fulde Belsøb af, hvad den tilsvarende Soldsafgift udgjør. Ser man hen til de tilstedeværende Forhold i Landet og navnlig til den Omstændighed, at der hidtil aldeles ikke er blevet produceret Sukker her hjemme, saa at der altsaa heller ikke er Interesser tilstede, der bør sfaanes, saa synes der ikke i nærværende

Tilfælde at være Grund til Andet end at lade den fulde Afgift indtræde strax, med mindre man skulde finde det hensigtsmæssigt fra Statens Side at bringe noget Offer for at faae den hele Produktion i Gang. Udvalget har imidlertid fundet, at der ikke var tilstrækkelig Grund til at yde en saadan kunstig Hjælp. I Betænkningen vil man finde fremstillet, hvilke Hovedbetragtninger der ved denne Leilighed har gjort sig gjældende, og jeg tror at kunne henholde mig dertil i det Hele. Jeg vil navnlig gjøre opmærksom paa, at det, der for Udvalget har været et Hovedpunkt ved Afgjørelsen af dette Spørgsmaal, er, at det stiller sig som noget særdeles Uvilksomt for os, om det virkelig skulde kunne siges at være et Statspiemed at fremkalde ved Opmuntring en Sukkerroeproduktion, der ikke vil komme af sig selv. Vi have været vel bekendte med, at en stor Del indsigtsfulde Landmænd mene, at det vilde være til Nytte for Landet, om Sukkerroedyrkingen kunde vinde en større Udbredelse hos os; men vi have ikke troet at burde besjæftige os med et Spørgsmaal, som vi ikke væsentlig vare satte til at dybste eller afgjøre. Vi have antaget, at det meget godt kan være rigtig, at det vilde være gavnligt for Landet, om Sukkerroen blev dyrket i større Omfang her hjemme; derom have vi slet ikke opkastet nogen Uvil; men vi have Uvil i to Retninger. For det Første have vi Uvil, om ikke den samme Gaavn for Agerdyrkingen her i Landet vilde kunne opnaas uden noget Offer fra Statskassens Side, og uden at man skred til fra Lovgivningsmagtens Side kunstig at fremhjælpe og begunstige en enkelt Agerdyrkningsfrembringelse, om den samme Gaavn ikke kunde opnaas f. Ex. ved at frembringe andre Bærter, der havde den samme helbige Indflydelse paa Jordbearbejdelsen, saaledes Joderurter. Hvis dette skulde forholde sig rigtig, var der jo ikke nogen Anledning for Staten til her at gribe ind. Dernæst maa man ogsaa tage i Betragtning, at dersom man skulde komme til at ville fra Statens Side fremhjælpe Sukkerroedyrkingen, vilde det forekomme os at være et ganske uhenigtsmæssigt Middel dertil at eftergive Sukkerfabrikerne en Afgift, som de maatte svare. Det er vel blevet anført, at ved at behandle Sukkerfabrikerne lempelig, det vil sige, ved i nogen Tid at eftergive eller formindste Afgiften, vilde man sætte dem i Stand til at betale Sukkerroerne bedre, og altsaa vilde Begunstigelsen i Virkeligheden komme Agerdyrkingen til Gode; men om denne Sætning have vi en meget stor Uvil. Vi tro, at Fabrikerens Pris paa Sukkerroer væsentlig bliver bestemt af Tilbudet; vi tro ikke, at de ville give Mere for Roerne, end de blive nødsagede til, og det er altsaa sandsynligt, at det Tilbud, som Staten vilde gjøre i Form af Eftergivelse, helt delvis vilde gaa i Fabrikanternes Lomme. Vi antage derfor, at dersom vi skulde komme til et Resultat, at man bør indrømme en Begunstigelse — hvilket vi imidlertid ikke for Diebliffet ere til-